

TRẦN - TUẦN - KHAI dịch thuật

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 21.11/4

KHÔNG-DÔNG KÝ-HIỆP

16 trang

QUYỀN THỨ 13

Giá 3 xu

Tam - hữu xuất bản cục

135, Phố hàng Buồm, Hanoi — Giấy nôi 645

Thơ và mandat gửi cho M. TÔ-CHẤN-NHO

*Certifié exact
Hanoi 4 17 oct 1951
[Signature]*

8° 2145

Nếu phải Bốc-da nghe có câu truyện như thế thì việc này không khéo đích xác lắm rồi... Nhà hắn ở về phía tây Hoàng-Sách trấn, cách đây không xa, tôi biết rõ lắm... Hay là chúng ta sang đó rõ xét xem sao?

Thiên-Đức lấy làm phải, bèn bàn định với nhau đi sang Hoàng-Sách trấn.

Hùng-Rạng thấy vậy nhân bảo Phùng-Thiên-Đức rằng:

— Các ông có việc cần phải sang đó, thì xin các ông cứ đi. Còn tôi xin đến Tam-Kỳ trang chuyển nữa để xem công việc của tôi, rồi tôi sau đây ta lại có phen tương hội...

Thiên-Đức nghe nói, cầm tay Bốc-Hùng-Rạng ra ý ân cần mà rằng:

— Đại-ca nên biết, các người trong phái Nga-My, tự nhiên vô cớ họ cũng chỉ chực sinh sự với phái Không-động mình đó...

Hùng-Rạng ngạc nhiên hỏi rằng:

— Họ sinh sự với ta những việc chi, sao tôi không hề biết tới?

Phùng-Thiên-Đức bèn đem truyện Bộc-dương-Xuân bênh vực Bách-Xương, cùng Phương-Tam-Thái giết hại mọi người, thuật lại cho Hùng-Rạng nghe qua một lượt và yêu cầu Hùng-Rạng giúp đỡ một tay.

Hùng-Rạng vui vẻ gật đầu mà rằng:

— Chính lẽ ra, tôi cũng không muốn sinh sự với họ làm gì. Nhưng tức vì một nhẽ, xưa nay những người đảng phái Nga-My, họ vẫn coi mình bằng nửa con mắt... Bình nhật họ thường khoe môi múa mép, cho bọn họ toàn là những tay chính nhân quân tử, còn phái Không-Động, dù ai làm một việc gì, họ cũng cho ngay là đồ vất bỏ. Những sự bất bình như thế, mình không nói đến thì cũng uất ức trong lòng. Vậy tôi xong việc ở Tam-Kỳ trang, xin sang Vũ-tiến trước để đợi các ông, các ông xong việc, sẽ sang cả đó tìm tôi.

Thiên-Đức có vẻ vui mừng mà rằng:

— Nếu được đại-ca đồng ý thì còn gì hay hơn nữa! Nhưng xin đại-ca nhớ cho rằng ta anh em nhà họ Thư, cũng là đồ đệ của Bộc-dương-xuân kia đấy...

Hùng-Rạng gật đầu vâng lời, rồi nghiêng chào mọi người:

— Chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau.

Nói xong quay ngoắt ra đi, vụt cái đã không thấy bóng người đâu nữa. Đại-Hải thấy vậy lắc đầu lè lưỡi khen ngợi luôn mồm, cho là một tay trí tài hiếm thấy xưa nay. Kế đó, Hứa-Vượng liền thúc giục bọn Thiên-Đức đi ngay sang Hoàng-Sách trấn để tìm con gái quan phủ.

Thiên-Đức thấy Hứa-Vượng ra dáng nóng nảy vội vàng, bèn cố làm ra bộ ung-dung, mà rằng :

— Ông có vội, xin ông đi trước sang đó một mình, để chúng tôi lục tục sang sau cũng được ...

Hứa-Vượng càng ra vẻ bồn chồn, vọt nài với Thiên-Đức rằng :

— Lão-anh-hùng đừng đùa đệ nữa. Đệ hiện nóng ruột lắm rồi, xin anh hùng đi ngay đi cho ...

Phùng-Thiên-Đức ái ngại cho Hứa-Vượng, không muốn trêu đùa nữa, bèn giục Tiêu-Đại-Hải cùng Điền-Cầm-Tâm, cùng theo Hứa-Vượng ra đi.

Khi tới Hoàng-Sách trấn, Hứa-Vượng dẫn ba người đến một nơi, nhà cửa tường ngõ, cao to sạch sẽ, trở bảo ba người rằng :

— Đây là nhà Già Thầm-tử ở đây, xin các ngài qua tường vào trước đi cho.

Thiên-Đức ngàng nom tường nhà, sừng sững cao to rộng rãi, không ngờ là nhà một kẻ thường dân. Nhân bảo Tiêu-Đại-Hải rằng :

— Cái nhà như thế này, ai không bảo là một nhà đại gia chung đỉnh ! Biết đâu lại chính là nơi sào huyệt của bọn ăn sừng ! Bây giờ đến đây, ta cũng nên liệu cách vào mau, kéo đêm đã quá khuya, thì còn ai mà rò xét.

Nói đoạn liền dặn Hứa-Vượng đứng đợi ở ngoài, rồi tự mình cùng Tiêu-Đại-Hải và Điền-Cầm-Tâm nhẩy qua mấy lớp tường cao, lần vào nhà Già Thầm-tử. Bấy giờ vào khoảng chính giữa canh hai, trong nhà Già Thầm-tử còn thức, có một gian phòng đèn nến còn thấp sáng trưng, tiếng người vẫn đương xôn xao trò chuyện. Ba người lần tới chỗ cửa giữa, thấy cánh cửa khép hờ không đóng, phía ngoài không có một ai, bèn bảo nhau đứng nấp ở ngoài khe cửa nhòm thẳng vào trong.

Chính giữa nhà trong, thấy kê một thồi rượu, có 6 người ngồi quây đánh chén với nhau; trong đó có 5 người đàn ông và một người đàn bà vào trạc ngoài ba mươi tuổi, nhác trông rõ vẻ đánh đá chai lợ, không hỏi cũng có thể đoán biết là Già Thầm-tử. Chung quanh Già Thầm-tử là năm người con trai, anh nào anh nấy, trông mặt mũi cũng sắc sảo rữ tợn, dáng người béo lẳn khoẻ mạnh, rõ ra những đám ăn sương.

Đương khi ăn uống, chợt thấy trong đám đàn ông, có một người uống một hớp rượu, rồi đặt chén xuống, cười khì khì bảo Già Thầm-Tử rằng :

— Mấy tháng nay thực tôi đen quá ! Không có một việc gì phát tài, thành thử tiền tháng đưa cho Thầm-tử cũng còn thiếu cả, chưa biết xoay xỏa vào đâu... Xin Thầm-tử hãy thư cho ít bữa, tôi xem có món hàng hóa nào, sẽ xin đưa dần Thầm-tử.

Già Thầm-tử nghe nói tươi cười mà rằng :

— Được rồi, cái đó không cần nhắc vội; vì cũng may hôm trước Mâu-ngũ-da mới đưa cho tôi 300 lạng bạc, tôi tiêu chưa hết, cho nên cũng chưa cần tính đến vội.

Người đàn ông liền hỏi :

--- Mâu-ngũ-da là ai thế ?

Già thầm-tử ra ngạc nhiên mà rằng :

— Bác hỏi lạ ! Bác không biết Mâu ngũ-da là anh em ngũ hồ nhà họ Mâu hay sao ?

Mụ vừa nói rút lời thì năm người đàn ông đều đồng thanh nói lên rằng :

— Có phải ngũ-da là Toàn-thiên-hồ Mâu-phương ngũ-da không ?

Mụ già gật đáp phải, rồi thở dài nói tiếp lên rằng :

-- Nghĩ lại thương hại cho 4 người anh nhà ấy, giao trước đi cướp tiêu-xa của Bát-tí-Na-cha Đồng-huyền-Tôn, thế nào bị anh ta giết chết mất cả 4 người, hiện nay chỉ còn sống sót một người em út mà thôi... Bởi thế cậu ta đối với Đồng-thuyền-Tôn đem lòng thù oán không biết thế nào mà kể. Nhưng sau, nghe nói đám tiêu-xa của Đồng-Huyền-Tôn lại bị anh em họ Thư cướp mất, rồi lại phải nhờ đến Phùng-Thiên-Đức nào đến nơi mới cướp lại được. Nhân

thề cậu ta cô ý ghét cả Phùng-Thiên-Đức lẫn Đồng-Huyền-Tôn, song bọn họ nghe chừng dối cả, nên cậu ta đành chịu không dám làm gì.

Năm người đàn ông nghe nói đều gật đầu chịu truyện, không ai nói một câu gì. Giờ lâu bỗng có một anh ra dáng cười đùa nói lên rằng :

-- Nhưng Mâu-ngũ-da có phát tài gì mà đưa cho ba chị 300. lạng bạc ? Hay là cậu ta lại có rắc rối với bà chị đồ chẳng ?

Già-Thăm-tử quắc mắt bữu môi đáp rằng :

-- Các anh đồ tư danh, nói láo, không sợ cậu ta biết lại dứt họng hay sao ? Phải biết, cậu ta còn một việc to lớn ở đây, cho nên cậu ta mới phải đưa tiền như thế đó . . .

Anh chàng mặt đen nghe nói liền ra dáng kinh ngạc mà rằng :

-- Việc gì, sao Thăm-Tử không nói cho chúng tôi biết ?

Già-Thăm-Tử lắc đầu quây quây, bảo bọn kia rằng :

-- Thôi, các anh uống rượu đi, việc không dính đến, các anh không cần dúng mồm vào đó.

Bọn kia nghe vậy, đều lặng ngắt ăn uống với nhau, không dám hỏi han đến nữa. Khi bọn họ im truyện đi rồi, thì bọn Phùng-Thiên-Đức đứng ngoài, lại nghe ở phía trong phòng có tiếng người nức nở rên khóc ra dòng thảm thiết vô cùng.

Đoạn rồi thấy anh chàng mặt đen lúc nãy, bỗng ngừng ngay cốc rượu lại, hỏi Già-Thăm-Tử rằng :

-- Tiếng ai khóc lóc trong buồng, rõ ra tiếng người con gái. Hay là Thăm-Tử mới có món bỏ nào chẳng ?

Nói tới đó thì Già-Thăm-Tử cau ngay mặt lại và đáp :

-- Tôi đã bảo, các anh cứ việc ăn uống, can chi mà hỏi lảm lộn thôi.

Nói đoạn Già-Thăm-Tử liền đứng dậy, lật đật chạy ngay vào phía sau giường. Rồi kể đó có tiếng lạch xạch mở khóa và có tiếng cánh cửa ken két mở đóng ở trong. Lúc đó năm người đàn ông ngồi trong thời rượu, đều lặng yên ra dáng nghe ngóng còn bọn Phùng-thiên-Đức ở ngoài cũng lắng tai để nghe xem sự thế ra sao.

Nghe kỹ giờ lâu mới hơi lảng máng, hình như tiếng mụ Già Thăm-tử khuyên dỗ người kia cho đừng khóc nữa, song về sau càng thấy khóc to lên, mà đích xác là tiếng một người con gái,

Sau chợt thấy Già Thầm-tử ra động gắt, hơi nói to lên rằng :

— Mày còn khóc nữa, bà đánh cho một trận bây giờ.

Mụ nói hết lời nhưng tiếng khóc vẫn còn ti ti không thôi, và lại có tiếng lằm bằm mắng trả xen vào.

Liền đó lại thấy tiếng mụ mắng gắt :

— À, con bé này dối ! Mày dám mắng bà... Đừng nói mày là con quan, đã đến tay bà đây, thì cho dầu là bà công chúa, con vua đi nữa, cũng phải nghe theo ý bà mới được.

Giứt tiếng gắt mắng thì kể đến có tiếng roi vụt theo sau. Rồi tiếp đó tiếng khóc tiếng cãi, càng nghe càng thấy âm ỹ thêm lên.

Phùng-thiên-Đức ở ngoài nghe rõ như vậy, quay lại nhìn Điền-cầm-Tâm. Thì thấy Cầm-Tâm đã ra dáng hằm hằm tức tối, không kịp hỏi lại Thiên-Đức, bèn vội vàng đẩy sán cửa ra, rồi nhảy tót vào ngay gian giữa nhà trong.

Khi vào tới gần thời rượt, Cầm-Tâm múa vung thanh-kiếm, quát to lên rằng :

— Anh nào không muốn lòi thoi đến thân thì muốn sống bước mau ra khỏi chỗ này.

Nói đoạn liền sấn sỏ vào phía giường để kiếm lối đi vào phòng trong. Năm người đàn ông ngồi đó thấy vậy đương toan đứng dậy tìm phương đối phó, thì chợt Tiêu-đại-Hải cùng Phùng-thiên-Đức cũng đã múa gươm sấn sỏ đi vào. Năm anh biết là câu truyện không hay, bèn kéo nhau ra cửa chạy trốn tất cả.

Cầm-Tâm vừa vào tới phía sau giường, thì Già thầm-tử ở trong nghe biết, vội vàng quăng roi xuống đất, đẩy cửa ra xem. Bất đồ mụ vừa đẩy cửa bước ra, thì Cầm-Tâm lừa đá một cái ngã lăn xuống đất. Tiêu-đại-Hải trông thấy bèn sấn ngay vào đè chặt lấy Già Thầm-tử, rồi bảo Cầm-Tâm tìm giấy trói lại. Khi trói được mụ rồi, ba người bèn chạy vào trong phòng xem. Thì thấy dưới ánh đèn sáng, có một người con gái vào trạc 17, 18 xuân xanh, đương xướt mướt khóc lóc, ngồi trên một cái ghế, chân tay đều bị xích khóa tất cả.

Cầm-Tâm trông thấy, vội vàng chạy đến tháo ngay xiềng xích cho người con gái, rồi kiểm lời mơn man yên ủi và hỏi truyện rằng :

— Chúng tôi đến đây mong cứu tiểu-thư, song xin hỏi thật : tiểu thư có phải là con gái quan phủ Từ, hiện làm tri phủ ở hạt Tế-Nam đó không ?

Người con gái nghe hỏi xụt xùi gạt hai hàng lệ mà rằng :

— Thưa cô, cha tôi cũng làm tri-phủ, nhưng không phải là người họ Từ, mà cũng không phải ở phủ Tế-Nam.

Thiên-Đức nghe câu đó, vội hỏi lên rằng :

— Vậy quan phủ nhà ta, quý-hiệu là gì, hiện nay trọng nhậm ở đâu, xin tiểu-thư nói rõ cho chúng tôi được biết... ?

Người con gái nghe nói, lại càng nức nở bội phần, ngần ngại giờ lâu, rồi mới chịu đem tên họ của mình, thuật rõ cho ba người biết...

Đọa đầy khách địa tha phương,

Nghĩ thân kim mã ngọc đường mà đau !

Anh hùng ví chẳng tìm nhau,

Thì đây tâm sự dễ hầu ai hay

HỒI HAI MƯƠI MỐT

Cướp cô gái nhỏ, toan hại người ngay.

Trêu mụ tinh già, quyết rõ sự thực.

UYÊN người con gái đó, tên là Đào Thanh-Vân, con gái Đào-Hoảng, hiện làm tri phủ ở phủ Trường-sa. Đào-Hoảng vốn là một vị quan công minh liêm chính, dân tình rất nổi ái đời xưa nay.

Đào-Hoảng sinh hạ được hai người con, con trai tên là Uyên-Như năm nay mới lên 9 tuổi, còn Thanh-Vân là con gái, thì năm nay đã vừa 17 xuân xanh. Vợ Đào-Hoảng là bà Điều-Thị, cũng là một bậc tài đức nhân từ, cho nên hai người con cũng đều thông minh xuất chúng. Đào-Hoảng ngoài những thì giờ làm việc quan, lại siêng chăm dạy dỗ cho con học tập, tình cảnh trong nhà, rất là hòa thuận yên vui.

Không ngờ một hôm, vào khoảng canh hai, Thanh-Vân đang nằm ngủ trong phòng riêng một mình, thì chợt có một người khách ăn sương, quần áo gọn gàng, tay cầm thanh đao sáng loáng, thoăn thoắt từ trên mái nhà tri phủ, bước xuống cửa phòng Thanh Vân.

Khi tới nơi, chàng ta ghé tai vào tận cửa, lắng nghe biết là Thanh-Vân đang ngủ, bèn cạy cửa đi vào, rón rén vén màn lên nom và kéo chăn sẽ động để cho Thanh-Vân tỉnh dậy. Thanh-Vân tỉnh dậy, chợt trông thấy người kia đứng ở bên cạnh, thì hoảng hốt kinh sợ, toan kêu to lên.

Người kia biết ý, vội bưng lấy mồm, rồi ướm thanh đao loang loáng lên mặt Thanh-Vân mà đe rằng :

— Muốn sống muốn tốt thì phải im ngay ; nếu hé mồm kêu lên một tiếng là thanh đao vào cổ này ngay.

Thanh-Vân nghe nói, đành phải nín im thin thít, không dám há nói nửa lời. Người kia liền bắt Thanh-Vân, phải đưa thìa khóa ra, mở các hòm siềng, lấy ít quần áo cùng đồ trang sức của Thanh-Vân ra, và bắt Thanh-Vân phải ăn vụn gọn gàng để cùng ra đi.

Thanh-Vân nghe thấy vậy, hoảng hốt không hiểu ra sao, cố tình van lạy để xin không đi. Người kia có ý không bằng lòng, nét mặt sa sầm ngay xuống, rồi móc túi lấy ra một gói thuốc bột, xoa dầy vào mồm vào mũi Thanh-Vân.

Thoạt khi xoay vào, thì Thanh-Vân ngửi thấy thơm tho dễ chịu. Nhưng chỉ trong chốc lát, bỗng thấy tinh thần ngây ngất ra vẻ mê man, rồi thì mất cả tri-giác, không hề hiểu một việc chi. Anh chàng ăn sượng bèn để cho Thanh-Vân nằm vật xuống đó, một mình nhặt lấy ít đồ đạc áo quần của Thanh-Vân, gói vào một gói gọn gàng, buộc lên vai cẩn thật. Đoạn rồi chàng ta tìm được bút mực của Thanh-Vân để đó, mài mực viết lên tường mấy chữ « Bát-tí-na-Cha Đồng huyên-Tôn » rất rõ ràng minh bạch.

Khi viết xong, chàng vắt bút xuống đó, rồi cũng Thanh-Vân lên vai, vác thanh đao loang loáng, quay ra nhảy chuyền nóc nhà ra thành đi thẳng.

Hồi lâu chàng ta đi tới một cái ngõ phố con con, tìm đến Từ-vân-quán, giơ tay gõ cửa ba tiếng rất to. Thì liền đó ở trong có người hỏi to lên rằng :

— Có phải Mậu ngũ đệ đã về đây không?

Anh chàng ở ngoài đáp vội lên rằng :

— Vâng, tôi là Mậu-Phương đây, xin lão đại-ca mở cửa giùm cho.

Nói giúrt lời thì cánh cửa Từ-vân-quán mở tung ngay ra, rồi thì Mâu-Phương vác Thanh-Vân đi tót vào đó, để nói chuyện với ông già.

Ông già đây nguyên là một tay đạo trưởng ở quán Từ-vân, tên là Hoa-riệu-Thông, cùng với Toàn-thiên-Hồ Mâu-Phương vốn là bạn chơi chí thiết xưa nay. Mâu-phương từ khi cùng bốn người anh ra cướp xe hàng của Đồng-huyền-Tôn; chẳng may bốn người anh đều bị Thu-tam-Kỳ phóng tiêu giết chết, duy còn Mâu-Phương may được sống sót trốn đi. Nhưng từ đó Mâu-Phương vẫn yên chí là Đồng-huyền-Tôn đã giết chết mất bốn người anh, cho nên đối với Huyền-Tôn có ý thù hằn oán giận. Rồi đó Mâu-phương bèn sang Từ-vân-quán bàn với Hoa-riệu-Thông để lập cách báo thù.

Hoa-riệu-Thông nghe lời Mâu-Phương nói cũng tin cho là thực, bèn bảo Mâu-Phương rằng:

— Cứ lấy võ nghệ mà bàn thì tất cả đời ta, cũng không phải là đối thủ với Đồng-huyền-Tôn được. Vậy nay hiền đệ muốn rửa được thù đó, thiết tưởng ta nên lập kế mà xử thì hơn.

Mâu-Phương nghe nói vội thúc giục Riệu-Thông có kế gì thì xin nghĩ giúp. Riệu-Thông ra dáng nghĩ ngợi hồi lâu, rồi lập cho Mâu-Phương một kế, bảo nên ăn cắp ấn-tín của quan phủ Trường-xa, đem bỏ giấu vào nhà Đồng-huyền-Tôn, và làm giấy nặc danh đi trình quan phủ thì Đồng-huyền-Tôn tất bị từ tội không sai.

Mâu-Phương nghe nói khen là riệu kế, cũng theo đúng mẹo đề làm. . . Bất đồ chàng lần mò vào phủ Trường-xa đã ba lần mà vẫn không sao ăn cắp được hòm ấn tín. Hôm đó Mâu-Phương nhân đi qua phòng ngủ của Thanh-Vân, rõ biết Thanh-Vân đang ngủ, nên chàng nhanh trí nghĩ mưu, bèn lần vào bắt cóc Thanh-Vân, rồi viết mấy chữ tên Đồng-huyền-Tôn lên vách, để hại Đồng-huyền-Tôn.

Khi về tới Từ-vân-quán, chàng bèn đặt Thanh-Vân xuống rồi nói chuyện cho Riệu-Thông nghe. Riệu-Thông nghe rõ câu truyện, bỗng ra vẻ kinh ngạc giậm chân đập tay. mà rằng:

— Hiền đệ làm thế thì nguy mất rồi! Đào-Hoảng tri phủ Trường-xa, vốn không phải là một người hồ đồ ngu xuẩn. Việc này phát giác r^a tất hẳn cho đời Đồng-huyền-Tôn đến so tư rạng, thì hẳn biết ngay là lại có kẻ mạo chữ để hại Huyền-Tôn. Như thế không những

Huyền-Tôn không bị tội tình, mà sau đây hẳn lại hợp sức với bọn quan nha đề rõ xét truyện này thì mình nguy hiểm. Ở đất Trường-xa này, bọn bè của Huyền-Tôn cũng lắm, mà đồ đệ của nó cũng nhiều, mình làm như thế, quyết là không hại nổi hẳn, mà có khi mình lại bị hại cũng nên?

Mâu-Phương nghe nói, sịch nghĩ ngay ra, trong bụng rất hối song sự rĩ trót rồi, bèn xoắn xuýt hỏi lại Riệu-Thông để tìm phương gỡ giúp.

Riệu-Thông nghĩ ngợi hồi lâu, rồi ghé tai sẽ bảo Mâu-Phương phải làm kế sách thế này, thế này, mới được. Mâu-Phương nghe rõ kế sách, mừng rỡ vô cùng, bèn lập tức từ giã Riệu-Thông, rồi lại cõng Thanh-Vân lên vai, đeo gói vác đao quay gót rã đi. Khi ra tới ngoài thành Trường-xa, chàng tìm một nơi cánh rừng vắng vẻ, dùng thuốc giải làm cho Thanh-Vân tỉnh lại, rồi bắt nàng thay đổi quần áo, giả rạng con trai, để cùng Mâu-Phương đi sang đất Sơn-dông. Trong khi đi đường, Mâu-Phương e người bắt gặp, nên cứ ngày nghỉ đêm đi không hề dám trễ.

Một hôm, hai người đi tới địa phận Hoài-châu thì trời vừa tảng sáng, Mâu - Phương trông quanh mạn đó thấy có một khu rừng rậm, xa nơi làng xóm, chàng bèn giục Thanh-Vân đi mau rảo bước, để tới khu rừng ngồi nghỉ.

Bất đồ khi tới khu rừng, thì chợt thấy ở đầu đặng kia có một con ngựa lù lù đi lại. Mâu-Phương định thần nhìn kỹ, thấy trên mình ngựa, có hai người ngồi, thì trong bụng đoán chắc là lại bọn ăn sương đi bắt cóc người, cho nên mới đi sớm thế. Nghĩ vậy chàng liền giục Thanh-Vân cùng nấp vào một chỗ để rình.

Được một lát, con ngựa đi tới nơi, Mâu-Phương ngó cõ nom ra thì thấy trên mình ngựa có một người đàn ông to lớn ngồi sau, còn người ngồi trước thì ra dáng một người học trò bé nhỏ.

Khi con ngựa đi tới rặng cây trước mặt Mâu-Phương, thì chợt thấy người bé nhỏ ngồi trước nói với người cao lớn ngồi sau, xin cho ngựa tạm dừng lại, để cho đi giải. Kế nghe thấy tiếng người ngồi sau ra dáng gắt gỏng mà rằng:

— Bây giờ sáng rõ mặt rồi, để sang đầu rừng đặng kia ta nghỉ rồi sẽ đi giải, cò đừng làm phiền tôi phải dừng ngựa lại đây nữa

Nghe mấy câu đó, Mâu-Phương cùng Thanh-Vân đều đoán chắc bọn kia là một người đàn ông và một người con gái, nhưng có điều lạ nhất là tại sao mà người con gái lại cũng ăn mặc giả trai mà lại cùng ngồi một ngựa với người đàn ông uھر thế !

Mâu-Phương đương nghĩ lần thần trong bụng thì thấy người con gái kia lại cất giọng oanh thoả thễ, cố nài xin cho dừng ngựa để đi. Rồi thấy người đàn ông ra dáng bất đắc dĩ phải dừng ngựa lại đỡ người kia xuống để cho đi giải. Mâu-Phương cùng Thanh-Vân thừa được lúc đó, trông rõ người kia là người con gái, còn người đàn ông là một anh chàng vạm vỡ cao to, trạc ngoài tứ tuần, mũi dài mắt hoắm, mà cạnh phía thái dương bên tả, lại có một cái dấu đỏ lồi lên. Mâu-Phương trông kĩ, tuy không nhận biết là ai, song trong bụng cũng rất nghi nghi hoặc hoặc, cho là cùng cảnh với mình.

Khi bọn kia đi rồi, Mâu-Phương nhân bàn với Thanh-Vân đến chiều hôm đó, sẽ bắt chước bọn kia, mua một con ngựa để hai người cùng đi cho tiện. Thanh-Vân lúc đó, trong bụng khác nào kim châm lửa dốt, song nghĩ thế cô đơn, cũng phải gượng ừ gượng nỏ cho qua để chờ sau này có phen thoát nạn. Rồi quả nhiên đến chiều hôm ấy, khi mặt trời gần lặn, thì Mâu-Phương đưa Thanh-Vân đi mua một con ngựa, hai người cũng cười để đi.

Cách mấy hôm sau, về tới địa hạt Sơn-dông, đi thẳng về mạn Nhi-đạo-câu, là nơi Mâu-Phương cư-trú. Về tới đó Mâu-Phương lại sợ đưa Thanh-Vân về nhà, thì vợ tất là ghen tức, nên chàng nghĩ ra một cách, đem Thanh-Vân sang gửi ở nhà Già-Thầm-Tử, nhờ Thầm-Tử đỡ dành để gán cho người anh em bạn là Mã-Lân ở Hoa-Đình-huyện, rồi tự mình thì đi sang Hoa-Đình để đón Mã-Lân.

Không ngờ hôm đó Mâu-Phương đi chữa kịp về, thì đã bị bọn Phùng-Thiên-Đức đưa nhau vào nhà mộ Già-Thầm-tử, rồi cũng vì một sự bất thần mà lại cứu được Thanh-Vân. Khi Phùng-Thiên-Đức hỏi truyện Thanh-Vân, Thanh-Vân không biết tên họ Mâu-Phương là gì, song cũng đem hết thực tình, thuật rõ cho bọn Phùng-Thiên-Đức biết, và nhờ Thiên-Đức đưa giúp về nhà.

Bọn Phùng-Thiên-Đức nghe rõ đầu đuôi, mới biết là trong khi đi đường, vì Thanh-Vân hết lòng tránh giữ và kiếm lời lừa dối, nên Mâu-Phương tuy có định ý trêu đùa, song vẫn chưa hề động vào

người được. Duy Thiên-Đức thấy Thanh-Vân kể truyện rạch ròi mà không biết rõ tên họ Mâu-Phương, nên chàng lại quay ra đề hỏi Già Thầm-tử. Già Thầm-tử thấy hỏi, nhất định không chịu nói ra.

Phùng-Thiên-Đức nổi giận dùng dùng cầm thanh bảo kiếm ướm vào cổ Già Thầm-tử mà rằng:

— Nhà ngươi nếu không nói ngay con người bắt cóc Thanh-Vân là ai, thì thanh bảo-kiếm này sẽ cắt vào cổ ngươi lập tức.

Già Thầm-tử thấy vậy, cười nhạt đáp rằng:

— Các anh muốn giết, thì cứ giết ngay không cần phải giọa giẫm lòi thối như thế. Các anh đừng tưởng làm thế mà ta phải nói ra đâu!

Điền-Cầm-Tâm đứng bên cạnh không sao chịu yên, vội cầm thanh kiếm đưa vào mặt Già Thầm-tử, sẽ vạch hai nhát chữ (+) lên trên, rồi thấy hàng máu giòng giòng theo sau mũi kiếm chạy ra.

Già Thầm-tử cũng vẫn trơ trơ như thường, không hề nháy mắt, rồi lại trừng mắt lên quát mắng Cầm-Tâm rằng:

— Con ranh con ngu xuẩn thực! Mày tưởng như thế mà bà không chịu nổi, thì sao còn gọi là bà vợ Hồng-Tam ở đất này nữa! Mày có thích thì cứ việc mà rạch luôn năm bảy mũi kiếm nữa đi...

Điền-Cầm-Tâm thấy vậy, trong bụng càng hăng càng giận, bèn giơ thanh kiếm lên toan tặng một nhát cho đứt cái mũi của Già Thầm-tử. Nhưng Tiêu-Đại-Hải không muốn như thế, nhân giằng phất thanh kiếm lại, rồi cười bảo Cầm-Tâm rằng:

— Con mụ này không phải tay vừa, cô nương làm thế không ăn thua. Để đó tôi sẽ có cách trị tội nó, xem nó có nói hay không?

Nói đoạn bèn móc túi lấy ra một gói thuốc bột, trao cho Cầm-Tâm bắt Cầm-Tâm lấy một ít thuốc đó mà xoa vào hai bên đầu vú của Già Thầm-tử. Chỉ trong chốc lát, bỗng thấy Già Thầm-tử bò lê bò càng, ôm hai đầu vú kêu rên ầm-ỹ cả lên. Bọn Tiêu-Đại-Hải thấy vậy, trông nhau nhin cười không được, cùng bụng mồm ngồi đợi, để xem mụ sẽ xử trí ra sao?

Hồi lâu, chợt thấy Già-thầm-Tử rên rĩ kêu van với Tiêu-đại-Hải rằng:

— Các bác dùng thứ thuốc gì quá quẩn như thế, không phải là cách cử-chỉ của bậc anh hùng. Nhưng ta không thể nào chịu nổi

được nữa, vậy các bác có thể trừ được cái thuốc này đi, thì ta sẽ nó¹ cho mà biết.

Tiêu-Đại-Hải vỗ tay cười ha hả, gật đầu mà rằng :

— Ta tưởng mụ cứng cổ thế nào, chứ như thế thì được lắm ! Mụ đã biết tay ta, thì nói thực ngay ra, ta sẽ có cách giải thoát cho ra lậ tức... Hay là mụ giữ cái giá anh hùng thì tùy ý mụ, cứ việc đề thế mà chơi !

Già-thầm-tử vội chối bai bãi mà rằng :

— Thôi, anh hùng cũng không thể nào chịu nổi được nữa, ta nói với các bác cho xong.

Nói đoạn bèn đem truyện Mâu-Phương đem gửi Thanh-Vân đề định gán cho Mã-Lân, thuật cho ba người nghe. Phùng-Thiên-Đức nghe rõ câu truyện, liền hỏi :

— Tại sao Mâu-Phương lại bắt cô này, mụ có biết ý hay không ?

Già-Thầm-Tử đáp :

— Tôi thấy hần nói là có thù với Đồng-Huyền-Tôn, nên hần chỉ làm thế để hại Đồng-Huyền-Tôn thôi... Còn ngoài ra, hần có ý gì thì tôi không biết.

Phùng-Thiên-Đức lại hỏi :

— Lúc nãy mụ nói Mâu-Phương còn có thù gì với cả Phùng-Thiên-Đức nào nữa, có phải hay không ?

Già-Thầm-Tử gật đầu đáp phải. Phùng-Thiên-Đức nhân quay sang bảo Tiêu-Đại-Hải rằng :

— Thằng cha này, nó có thể bắt con gái quan phủ Trường-Xa để hãm hại Huyền-Tôn, thì không khéo cái việc con gái quan phủ Tế-Nam, cũng chính là tay hần cũng nên...

Đại-Hải gật gù khen phải, nhân hỏi Già-Thầm-Tử :

— Hiện nay Mâu-Phương đi đâu mà không thấy hần ở đây ?

— Già-Thầm-Tử đáp :

— Tôi vùc nói với các bác là cậu ta đi sang Hoa-dinh huyện để tìm Mã-Lân, các bác đã quên rồi hay sao ?

Đại-Hải lại hỏi :

— Còn việc cô con gái quan phủ Tế-Nam bị bắt, nhà mụ có biết có phải cũng là Mâu-Phương thủ phạm đó không ?

Già-Thầm-Tử lắc đầu rên rĩ mà rằng :

— Cái đó quyết nhiên không phải. Vì khi Mâu-Phương tới đây, thì con gái quan phủ Tế-Nam cũng mới mất tích vừa xong. Cứ tính ngày ra, có lẽ giữa hôm con gái quan phủ Tế-Nam bị bắt, thì bọn Mâu-Phương đương đi giữa đường thì phải... Nhưng thôi các bác bắt nạt đàn bà làm gì mãi thế ! Tôi đã nói thực, thì các bác phải giải mau cái thuốc cho tôi, chứ để mãi chịu làm sao nổi.

Nói tới đó lại ôm hai vai quần quai kêu rối cả lên...

Đại-Hải thấy vậy, phì cười ầm lên, bảo Già-Thâm-Tử rằng :

— Tôi nói thực cho mụ biết : cái thứ thuốc ấy không có cách gì giải được, duy để lâu lâu, hơi thuốc nhạt đi thì khắc tự nhiên vô sự mà thôi ..

Già-thâm-Tử nghe tới câu đó lại lẩn lộn tru tréo, mắng rủa ầm ỹ cả lên. Bọn Phùng-thiên-Đức cũng mặc cho tự nhiên, rồi quay vào nói chuyện với Thanh-Vân.

Thanh-Vân nhân bảo bọn Phùng-thiên-Đức rằng :

— Té ra việc này Mâu-Phương định hãm hại Đồng tiêu-sư, bây giờ tôi mới nghe rõ. Nhưng Đồng tiêu-sư là một người nghĩa hiệp, khắp đất Trường-Xa, ai mà không hiểu. Ngay đến cha tôi và tôi đều cũng biết mặt, có khi nào bằng ở mấy chữ viết láo trên tường, mà cha tôi lại ngờ đến Đồng tiêu-sư được !

Thiên-Đức gật đầu mà rằng :

— Nếu vậy thì Đồng sư-đệ của tôi tất là cũng chẳng việc gì. Nhưng còn con quan phủ Tế-Nam, thì lại chưa biết tung tích ở đâu ! việc đó không biết tôi phải lần mò rò xét, bao giờ cho được thấy lắm !!!

Thanh-Vân nghe nói, sịch nhớ ra câu chuyện bắt gặp hai người khả nghi hôm nọ, bèn thuật ngay lại cho bọn Phùng-thiên-Đức nghe.

Thiên-Đức nghe đoạn, vỗ tay reo lên mà rằng :

— Nếu thế không khéo bọn đó có con gái quan phủ Tế-Nam ở đó cũng nên,.. nhưng tiểu-thư gặp đó là hôm nào, mà hai người đó mặt mũi thế nào, tiểu-thư có còn nhớ đích hay không?

Thanh-Vân gật đầu đáp rằng :

— Từ hôm tôi gặp tới nay, chừng mới cách độ năm ngày thì phải. Còn hai người đó, một người con gái ăn mặc giả trai, tuổi cũng trạc tôi, mà vẻ người ra đáng thanh nhã hơn tôi. Một người đàn ông thì vào khoảng trên dưới 40 tuổi, to lớn vạm vỡ, lông mi hơi dài mà phía cạnh mắt bên trái, lại có một cái dấu đỏ lồi lên...

Thiên-Đức nghe tới đó, lặng nghĩ một lát rồi bảo Tiêu-Đại-Hải rằng:

— Nếu đúng khuôn khổ hình rạng như thế thì người ấy tôi đoán ra rồi. Nhưng không lẽ anh ta lại làm những việc như thế!

Đại-Hải vội hỏi:

— Người đó là ai, sao đại-ca lại biết là người ta không làm việc ấy.

Phùng-Thiên-Đức đáp:

— Anh ta tức là anh Qua-chấn-Đông ở đất Hòa-Châu thì phải... Anh ấy cũng là một tay khá trong làng võ ở đất Hòa-Châu, vì giao trước chính tôi có gặp, nên tôi mới biết anh ta.

Nói đoạn liền đem việc gặp Qua-Chấn-Đông mua lại con vợ của anh chàng thua bạc ở đất Hòa-Châu, thuật cho Đại-Hải nghe.

Đại-Hải nghe đoạn võ tay cười ha hả mà rằng:

— Thôi thế thì đích lắm rồi! Lúc đó chắc là hấn sợ cái bản lĩnh của quan bác, mà phải thôi việc kia đi; nhưng về sau tất hấn đem lòng thù oán, vì đã làm mất mỗi ngon của hấn, nên hấn tìm cách hãm hại quan bác đó thôi. Nếu vậy quan bác nên cùng Hứa-Vượng về ngay Tế-Nam, rồi sẽ sang đất Hòa-Châu mà rò xét nhà Qua-Chấn-Đông mới được.

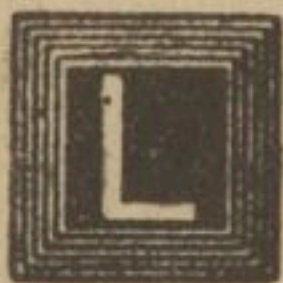
Phùng-thiên-Đức nghe nói, phục cho là phải, bèn bàn nhau để cho Điền-Cầm-Tâm đưa Thanh-Vân về trả quan phủ Trường-xa, còn ba người thì lại cùng nhau theo đuổi vào việc truy tìm con gái quan phủ Tế-Nam. Trong khi bàn bạc, Tiêu-Đại-Hải sực nhớ đến Hứa-Vượng vẫn còn đứng đợi ở ngoài, bèn nói cho Thiên-Đức cùng Cầm-Tâm biết, rồi một mình cầm cây đèn nến, chạy vội ra phía cổng ngoài để tìm Hứa-Vượng.

Bất đồ khi ra tới nơi, gọi mãi không thấy Hứa-Vượng thừa lên. Soi đèn tìm quanh thì thấy Hứa-Vượng bị trói chân tay, mồm nhếch đầy giẻ, đương nằm khò khoả ở gần xó cổng, hai mắt mở nhìn hô lô, mà không sao nói được nên lời.

Đại-Hải trông thấy, giật mình kinh lạ, vội vàng chạy đến, lòi Hứa-Vượng dậy, cởi trói chân tay, rồi tháo giẻ ở mồm ra, để hỏi xem cơn có vì sao...

HỒI HAI MƯƠI HAI

*Gặp mặt anh hùng, nhà quan mở tiệc,
Cướp quyền vô lại, ăn mày tranh ngôi.*

ÚC bọn Phùng-thiên-Đức kéo vào nhà Già Thầm-tử, thì Hứa-Vượng vẫn đứng ở ngoài chăm chăm đề đợi.

Bất đồ đợi một lúc lâu, thì chợt thấy phía trong có tiếng người sinh sịch chạy ra. Hứa-Vượng nấp một chỗ nom ra, thì thấy bọn ấy tất cả những năm người, nên biết ngay không phải là bọn Phùng-thiên-Đức ra đó.

Chàng bèn chạy sẵn ra, chặn lấy đường đi, quát hỏi to lên rằng :
— Quân nào, đêm hôm đi đâu thế này ?

Hỏi vừa giúrt lời thì thấy bọn kia đứng dừng lại, nom mặt Hứa-Vượng một lượt rồi bỗng chắp tay ra dáng lễ phép mà rằng :

— Xin chào Hứa-da. Chúng tôi đến đây là Già Thầm-tử mời đến đánh chén. chứ thực việc này không dính dáng gì đến bọn chúng tôi. Vậy xin Hứa-da tha cho chúng tôi đi ...

Hứa-Vượng nghe nói, biết ngay bọn đó là bọn ăn cướp ở quanh vùng đó, đương tụ họp ở trong, nhưng vì bọn Phùng-thiên-Đức ập vào bắt được việc gì, cho nên cùng nhau sợ trốn và mới kêu van như vậy. Chàng bèn lấy oai là chức tổng-bộ, lại làm già, quát to lên rằng :

— Chúng bay không có tình đàn, sao lại chạy trốn ra đây. Ta hãy giải chúng bay về phủ Tế-Nam xem sao cái đã.

Bọn kia nghe nói, đều lặng ngắt không nói gì, rồi trông trước trông sau, ra hiệu với nhau toan chạy.

(Xem liếp quyền 14)

Các lạ : nên đọc

Bộ tiểu thuyết CÁI NHÂN KIM CUƠNG đã được nhiều độc-giả cho là bộ chuyện trình - thám rất hay, đã ra tới số 4